

35 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

CAMILLA LACKBERG

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Camilla Lackberg

Η γοργόνα

Μετάφραση από τα σουηδικά

Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΟΙΧΜΙΩ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2014

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Δεκέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Camilla Läckberg, *Sjöjungfrun*, Forum 2008

Σχεδιασμός εξωφύλλου Redoine Amzlan

Φιλολογική επιμέλεια Μάρω Ταυρή

© 2008, Camilla Läckberg

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden.

© 2013, 2021, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3834-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83834

Κ.Ε.Π. 6028, κ.π. 19332

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Το ήξερε πως αργά ή γρήγορα θα έβγαινε πάλι στο φως. Κάτι τέτοιο δεν μπορούσες να το κρύψεις. Κάθε λέξη τον είχε φέρει πιο κοντά στο ακατονόμαστο, στο τρομακτικό. Σε αυτό που είχε προσπαθήσει τόσο πολλά χρόνια να κρατήσει απωθημένο.

Τώρα δεν μπορούσε να τρέχει άλλο σαν φυγάς. Ένωσε το πρωινό αεράκι να γεμίζει τα πνευμόνια του καθώς περπατούσε όσο γρηγορότερα μπορούσε. Η καρδιά βροντοχτυπούσε στο στήθος του. Δεν ήθελε να πάει εκεί, αλλά έπρεπε να πάει. Έτσι, είχε αφήσει την τύχη να αποφασίσει. Αν ήταν κάποιος εκεί, θα τα έλεγε όλα. Αν όχι, θα συνέχιζε για τη δουλειά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Όταν όμως χτύπησε, η πόρτα άνοιξε. Μπήκε μέσα και προσπάθησε να διακρίνει κάτι στο αμυδρό φως, μισοκλείνοντας τα μάτια. Δεν ήταν το άτομο που περίμενε να συναντήσει αυτό που στεκόταν μπροστά του. Άλλο άτομο ήταν.

Τα μακριά της μαλλιά κυμάτιζαν ρυθμικά κατά μήκος της πλάτης της όταν την ακολουθούσε στο διπλανό δωμάτιο. Εκείνος άρχισε να μιλάει, να κάνει ερωτήσεις. Οι σκέψεις στροβιλίζονταν όλο και περισσότερο. Τίποτε δεν ήταν όπως φαινόταν. Ήταν λάθος, αλλά και σωστό συνάμα.

Ξαφνικά εκείνος σώπασε. Κάτι τον είχε βρει στο ύψος του διαφράγματος με τέτοια δύναμη που έκανε τις λέξεις να κοπούν στα δυο. Έστρεψε το βλέμμα του προς τα κάτω. Είδε το αίμα που άρχισε να ξεχύνεται μόλις τραβήχτηκε το μαχαίρι από την πληγή. Και μετά άλλη μια μαχαίριά, άλλος, καινούργιος πόνος. Και η λεπίδα που κινούνταν μέσα στο κορμί του.

Κατάλαβε ότι είχαν τελειώσει όλα. Ότι όλα θα τελείωναν εδώ, παρόλο που είχε τόσο πολλά να κάνει ακόμη, να δει, να

ζήσει. Ταυτόχρονα, υπήρχε και ένα είδος δικαιοσύνης σε όλα αυτά. Δεν του άξιζε η καλή ζωή που είχε, όλη η αγάπη που είχε απολαύσει. Όχι έπειτα από αυτό που είχε κάνει.

Όταν ο πόνος παρέλυσε όλες τις αισθήσεις του και το μαχαίρι έμεινε ακίνητο, ήρθε και το νερό. Η κίνηση, ίδιο λίγνισμα βάρκας. Κι όταν η ψυχρή θάλασσα τον αγκάλιασε, εκείνος δεν ένιωθε τίποτα πια.

Το τελευταίο που θυμόταν ήταν τα μαλλιά της. Μακριά, σκούρα.

«Τρεις ολόκληροι μήνες περάσανε. Γιατί δεν τον βρίσκετε;»

Ο Πάτρικ Χέντστρεμ περιεργάστηκε τη γυναίκα μπροστά του. Φαινόταν πιο αφρόντιστη και πιο κουρασμένη κάθε φορά που την έβλεπε. Ερχόταν στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε κάθε βδομάδα. Κάθε Τετάρτη. Κι αυτό το έκανε από τότε που είχε εξαφανιστεί ο άντρας της, στις αρχές του Νοέμβρη.

«Κάνουμε ό,τι μπορούμε, Σία. Το ξέρεις αυτό».

Εκείνη έγνεψε χωρίς να πει κουβέντα. Τα χέρια της, που τα είχε ακουμπισμένα στα γόνατα, έτρεμαν ελαφρά. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα. Δεν ήταν πρώτη φορά που ο Πάτρικ έβλεπε αυτή την εικόνα.

«Δεν πρόκειται να γυρίσει πίσω, έτσι δεν είναι;» Τώρα δεν έτρεμαν μόνο τα χέρια της αλλά και η φωνή, και ο Πάτρικ αναγκάστηκε να καταπνίξει την παρόρμηση να σηκωθεί, να κάνει τον γύρο του γραφείου και να πάρει στην αγκαλιά του την εύθραυστη γυναίκα. Ήταν υποχρεωμένος να συμπεριφέρεται επαγγελματικά, έστω κι αν οι κανόνες επαγγελματικής συμπεριφοράς δεν συμφωνούσαν με την επιθυμία του να την προστατεύσει. Συλλογίστηκε πώς έπρεπε να της απαντήσει. Στο τέλος πήρε μια βαθιά ανάσα:

«Όχι, δεν το νομίζω».

Εκείνη δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Αλλά ο Πάτρικ είδε πως αυτό που είχε πει απλώς επιβεβαίωνε αυτό που η Σία Σέλνερ ήδη γνώριζε. Ο σύζυγός της δεν θα επέστρεφε ποτέ στο σπίτι. Στις τρεις Νοεμβρίου ο Μάγκνους είχε σηκωθεί στις εξίμισι, έκανε ντους, ντύθηκε, χαιρέτησε τα δύο του παιδιά και τη γυναίκα του. Λίγο μετά τις οχτώ τον είχαν δει να φεύγει από το σπίτι για να πάει στη δουλειά του στα Παράθυρα Τάνουμ.

Έπειτα κανείς δεν ήξερε πού πήγε. Δεν συνάντησε ποτέ τον συνάδελφο με το αμάξι του οποίου πήγαιναν και οι δύο στη δουλειά. Κάπου ανάμεσα στο σπίτι του, στην περιοχή κοντά στο αθλητικό κέντρο και στο σπίτι του συναδέλφου, στο μίνι γκολφ της Φιελμπάκα, εξαφανίστηκε.

Κάθισαν και εξέτασαν όλη τη ζωή του. Είχαν στείλει ένα δελτίο αναζήτησης σε όλα τα τμήματα των γύρω περιοχών, μίλησαν με πάνω από πενήντα άτομα, τόσο από τον χώρο εργασίας όσο και από την οικογένεια, τους φίλους και τους γνωστούς του. Έψαξαν για χρέη από τα οποία πιθανώς να θέλησε να ξεφύγει, οτιδήποτε θα μπορούσε να εξηγήσει γιατί ένας συνετός σαραντάρης, ο οποίος είχε σύζυγο και δύο παιδιά στην εφηβεία, εξαφανίστηκε μια μέρα στα καλά καθούμενα. Δεν βρήκαν τίποτα όμως. Δεν υπήρχαν στοιχεία που να δείχνουν ότι είχε φύγει στο εξωτερικό, ούτε είχε γίνει καμία ανάληψη από τον κοινό τους λογαριασμό, του ίδιου και της γυναίκας του, στην τράπεζα. Ο Μάγκνους Σέλνερ είχε γίνει απλώς ένα φάντασμα.

Όταν ο Πάτρικ συνόδευσε τη Σία έξω και επέστρεψε, πέρασε και χτύπησε διακριτικά την πόρτα της Πάουλα Μοράλες. «Πέρασε» ακούστηκε μεμιάς και εκείνος μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Η γυναίκα του ήταν πάλι;»

«Ναι» είπε ο Πάτρικ με έναν αναστεναγμό και κάθισε στην καρέκλα μπροστά από το γραφείο της Πάουλα. Έβαλε τα πόδια του πάνω στο τραπέζι, αλλά έπειτα από ένα άγριο βλέμμα που του έριξε η συνάδελφος, τα κατέβασε πάραυτα.

«Πιστεύεις ότι είναι νεκρός;»

«Ναι, δυστυχώς» είπε ο Πάτρικ. Εξέφραζε για πρώτη φορά φωναχτά τον φόβο που είχε από τις πρώτες μέρες της εξαφάνισης του Μάγκνους. «Τα ελέγξαμε όλα και ο άνθρωπος αυτός δεν είχε κανέναν από τους συνήθεις λόγους να εξαφανιστεί.

Φαίνεται απλώς ότι έφυγε από το σπίτι και μετά... έγινε καπνός!»

«Πτώμα όμως δεν υπάρχει».

«Όχι, πτώμα δεν υπάρχει» είπε ο Πάτρικ. «Και πού να πας να ψάξεις; Δεν μπορούμε να οργώσουμε όλο τον βυθό της θάλασσας ούτε να οργανώσουμε αλυσίδες αναζήτησης στα δάση έξω από τη Φιελμπάκα. Απομένει να σταυρώσουμε τα χέρια και να ελπίζουμε ότι κάποιος θα τον βρει. Ζωντανό ή όχι. Γιατί τώρα δεν ξέρω πώς πρέπει να συνεχίσουμε. Και δεν ξέρω τι να πω όταν εμφανίζεται η Σία εδώ κάθε βδομάδα και περιμένει να έχουμε κάνει κάποια πρόοδο».

«Είναι απλώς ο τρόπος με τον οποίο χειρίζεται την κατάσταση. Για να νιώθει και η ίδια ότι κάνει κάτι αντί να κάθεται στο σπίτι και να περιμένει. Ξέρω ότι κι εμένα θα έσπαγαν τα νεύρα μου». Η Πάουλα έριξε μια ματιά στη φωτογραφία που είχε δίπλα στον υπολογιστή.

«Ναι, ξέρω» είπε ο Πάτρικ. «Αλλά ακόμα κι αυτό δεν βοηθάει την κατάσταση».

«Όχι, δεν βοηθάει».

Έπεσε σιωπή για λίγο μέσα στο μικρό υπηρεσιακό δωμάτιο. Ο Πάτρικ σηκώθηκε.

«Δεν έχουμε παρά να ελπίζουμε ότι θα εμφανιστεί κάποια στιγμή. Με οποιονδήποτε τρόπο».

«Ναι, έχεις δίκιο» είπε η Πάουλα. Αν και ο τόνος της φωνής της πρόδιδε την ίδια απογοήτευση που υπήρχε και στη φωνή του Πάτρικ.

«Χοντρομπαλού!»

«Κοίτα ποια μιλάει!» Η Άννα κοίταξε την αδελφή της και έγνεψε με νόημα προς την κοιλιά της.

Η Ερίκα Φαλκ έστριψε ώστε να βλέπει τη μια πλευρά της στον καθρέφτη, ακριβώς όπως η Άννα, και αναγκάστηκε να συμφωνήσει. Μα τον Θεό, ήταν τεράστια. Έμοιαζε σαν μια γιγάντια κοιλιά, με λίγο Ερίκα πάνω της, έτσι για τα μάτια. Και έτσι ένιωθε. Όταν ήταν έγκυος στη Μάγια το σώμα της ήταν ένα θαύμα λυγεράδας, συγκριτικά. Αλλά τούτη τη φορά είχε δύο μωρά στην κοιλιά της.

«Ξέρεις, δεν σε ζηλεύω καθόλου» είπε η Άννα με την ωμή ειλικρίνεια της μικρότερης αδελφής.

«Α, σ' ευχαριστώ πολύ γι' αυτό» είπε η Ερίκα και την έσπρωξε λίγο με την κοιλιά. Η Άννα τής το ανταπέδωσε και λίγο έλειψε να χάσουν και οι δύο την ισορροπία τους. Κούνησαν τα χέρια τους στον αέρα για να ξαναβρούν το κέντρο βάρους, αλλά άρχισαν να γελούν τόσο πολύ που αναγκάστηκαν να καθίσουν στο πάτωμα.

«Αυτό πρέπει να είναι φάρσα!» είπε η Ερίκα και σκούπισε μερικά δάκρυα από την άκρη των ματιών της. «Κανέναν άνθρωπο δεν μπορεί να έχει τέτοια εμφάνιση. Είμαι σαν διασταύρωση Μπαρμπαπαπά και εκείνου του τύπου στο σκετς των Μόντι Πάιθον που σκάει μόλις τρώει μια σοκολάτα μέντας».

«Θα σου είμαι αιώνια ευγνώμων για τα δίδυμά σου, γιατί τώρα νιώθω σαν συλφίδα δίπλα σου».

«Παρακαλώ» αποκριθήκε η Ερίκα και έκανε μια προσπάθεια να σηκωθεί. Δεν τα κατάφερε.

«Περίμενε, θα σε βοηθήσω εγώ» είπε η Άννα, αλλά έχασε κι αυτή τη μάχη με τον νόμο της βαρύτητας και έπεσε στα

μαλακά ξανά. Κοιτάχτηκαν και οι δύο και, σαν να το είχαν συμφωνήσει, φώναξαν ταυτόχρονα: «Νταν!».

«Ναι, τι είναι;» ακούστηκε από τον κάτω όροφο.

«Δεν μπορούμε να σηκωθούμε!» φώναξε η Άννα.

«Τι είπες;» αντιγύρισε ο Νταν.

Τον άκουσαν να ανεβαίνει τη σκάλα και να έρχεται προς την κρεβατοκάμαρα όπου βρίσκονταν και οι δυο τους.

«Μα τι κάνετε;» ρώτησε εκείνος γελώντας σαν είδε τη συμβία του και την κουνιάδα του στο πάτωμα μπροστά στον ολόσωμο καθρέφτη του τοίχου.

«Δεν μπορούμε να σηκωθούμε» είπε η Ερίκα με όση σοβαρότητα μπόρεσε να επιστρατεύσει και του άπλωσε το χέρι.

«Περίμενε να πάω να φέρω το κλαρκ» είπε ο Νταν και προσποιήθηκε ότι έκανε μεταβολή για να πάει πάλι κάτω.

«Για πρόσεξε καλά» είπε η Ερίκα, ενώ η Άννα γελούσε τόσο πολύ που αναγκάστηκε να ξαπλώσει ανάσκελα.

«Εντάξει, ίσως να τα καταφέρουμε κι έτσι». Ο Νταν έπιασε το χέρι της Ερίκα για να την τραβήξει. «Έει ωπ!»

«Κόψε τα ηχητικά εφέ, σε παρακαλώ».

Η Ερίκα σηκώθηκε με κόπο.

«Διάβολε, πόσο τεράστια είσαι!» έκανε ο Νταν, και η Ερίκα τού έριξε μία στο μπράτσο.

«Το έχεις πει αυτό ήδη εκατό φορές και δεν είσαι ο μόνος. Μπορείς να σταματήσεις να μιλάς συνέχεια γι' αυτό και να επικεντρωθείς στη δική σου χοντρομπαλού;»

«Πολύ ευχαρίστως». Ο Νταν τράβηξε και την Άννα να σηκωθεί και άρπαξε την ευκαιρία να της δώσει ένα γερό φιλί στο στόμα.

«Να πιάσετε κάνα δωμάτιο, άμα θέλετε να κάνετε τέτοια» είπε η Ερίκα και παραμέρισε με μια σπρωξιά τον Νταν.

«Μα δικό μας είναι αυτό το δωμάτιο» είπε ο Νταν και φίλησε ξανά την Άννα.

«Ωραία, τότε ας επικεντρωθούμε στον λόγο για τον οποίο βρίσκομαι εδώ» είπε η Ερίκα και πήγε στην γκαρνταρόμπα της αδελφής της.

«Δεν ξέρω γιατί νομίζεις ότι μπορώ να σε βοηθήσω» είπε η Άννα και ακολούθησε αδέξια την Ερίκα. «Δεν νομίζω ότι έχω κάτι που να σε χωράει».

«Δεν έχεις, αλλά εγώ τι θα κάνω;» Η Ερίκα άρχισε να φάχνει τα ρούχα στις κρεμάστρες. «Το πάρτι για την παρουσίαση του βιβλίου του Κρίστιαν είναι απόψε και η μόνη επιλογή ενδυμασίας για μένα είναι η ινδιάνικη σκηνή της Μάγια».

«Εντάξει, εντάξει, κάτι θα βρούμε τότε. Το παντελόνι που φοράς φαίνεται μια χαρά και νομίζω πως έχω μια μπλούζα που ίσως να σε χωράει. Εμένα μου ήταν μεγάλη, εν πάση περιπτώσει».

Η Άννα έβγαλε μια μοβ τουνίκ με κεντήματα από την γκαρνταρόμπα. Η Ερίκα έβγαλε το φανελάκι της και με τη βοήθεια της Άννας πέρασε την τουνίκ πάνω από το κεφάλι της. Το να την τραβήξει όμως πάνω από την κοιλιά ήταν σαν να έφτιαχνε λουκάνικο, από εκείνα τα μεγάλα, αλλά τα κατάφερε. Στράφηκε προς τον καθρέφτη και κοίταξε επικριτικά το είδωλό της.

«Υπέροχη είσαι» είπε η Άννα, και η Ερίκα τής απάντησε με ένα γρύλισμα. Με τον όγκο που είχε αποκτήσει το σώμα της, εκείνο το «υπέροχη» της φαινόταν εντελώς ουτοπικό, αλλά τουλάχιστον έδειχνε αρκετά αξιοπρεπής και σχεδόν ντυμένη.

«Εντάξει είναι» είπε και έκανε μια προσπάθεια να βγάλει την μπλούζα μόνη της πριν τα παρατήσει και αφήσει την Άννα να τη βοηθήσει.

«Πού γίνεται αλήθεια το πάρτι;» ρώτησε η Άννα καθώς ίσιωνε την τουνίκ και την κρεμούσε ξανά στην κρεμάστρα.

«Στο Grand Hotel».

«Ευγενικό εκ μέρους του εκδοτικού οίκου να οργανώσει

πάρτι παρουσίασης για έναν που κάνει ντεμπούτο» είπε η Άννα και πήγε προς τη σκάλα.

«Είναι πέρα για πέρα ενθουσιασμένοι. Και οι προπαραγγελίες είναι πολύ καλές για πρώτο βιβλίο, οπότε το κάνουν πολύ ευχαρίστως. Και θα υπάρξουν θετικές κριτικές από τον Τύπο, καταπώς άκουσα από τον εκδότη μας».

«Ποια είναι η δική σου άποψη για το βιβλίο; Υποθέτω ότι σου άρεσε, αλλιώς δεν θα το είχες προτείνει στον εκδότη. Αλλά πόσο καλό είναι τελικά;»

«Είναι...» Η Ερίκα το σκέφτηκε λίγο καθώς κατέβαινε προσεκτικά τα σκαλιά ακριβώς πίσω από τη μικρότερη αδελφή της. «Είναι μαγικό. Σκοτεινό και όμορφο, ανησυχητικό και δυνατό και... ναι, μαγικό είναι ο καλύτερος τρόπος να το περιγράψω».

«Ο Κρίστιαν πρέπει να είναι τρελός από τη χαρά του».

«Ναι... είναι». Η Ερίκα μίλησε κάπως διστακτικά καθώς κατευθυνόταν με βήμα οικείο στην κουζίνα και άρχισε να γεμίζει την καφετιέρα. «Ναι, μάλλον είναι. Και ταυτόχρονα...» Σταμάτησε για να μη χάσει το μέτρημα των κουταλιών καφέ που έβαζε στο φίλτρο. «Χάρηκε πάρα πολύ όταν έγινε δεκτό το βιβλίο του, αλλά φαίνεται πως η δουλειά με το βιβλίο αυτό σκάλισε αναμνήσεις. Δύσκολο να πω, δεν τον γνωρίζω τόσο καλά εδώ που τα λέμε. Και ειλικρινά δεν ξέρω γιατί ρώτησε εμένα, αλλά εγώ φυσικά τον βοήθησα όταν μου το ζήτησε. Έχω αναμφίβολα κάποια εμπειρία στο διάβασμα και την επιμέλεια χειρογράφων, παρόλο που εγώ δεν γράφω μυθιστορήματα. Και στην αρχή πήγαν όλα πολύ καλά, ο Κρίστιαν ήταν θετικός και ανοιχτός σε κάθε πρόταση. Αλλά στο τέλος με απέφευγε μερικές φορές όταν ήθελα να συζητήσουμε κάποια πράγματα. Δεν μπορώ να το καταλάβω. Αλλά είναι λίγο εκκεντρικός τύπος, ίσως να είναι αυτό μόνο».

«Τότε βρήκε το σωστό επάγγελμα» είπε με απόλυτη σοβαρότητα η Άννα, και η Ερίκα στράφηκε προς το μέρος της.

«Δηλαδή εγώ τώρα δεν είμαι μόνο χοντρή, είμαι και εκκεντρική από πάνω;»

«Μην ξεχνάς το αφηρημένη». Η Άννα έγνεψε προς την καφετιέρα που η Ερίκα είχε μόλις βάλει σε λειτουργία. «Ξέρεις, γίνεται καλύτερος ο καφές αν βάλεις και νερό στη μηχανή».

Η καφετιέρα έβγαλε έναν ήχο σαν να συμφωνούσε, και η Ερίκα, αφού κοίταξε άγρια την αδελφή της, πήγε και την έκλεισε.

Έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού μηχανικά. Έβαλε τα πιάτα και τα μαχαιροπίρουνα στο πλυντήριο πιάτων αφού τα είχε πρώτα ξεπλύνει, μάζεψε τα αποφάγια από τον νεροχύτη με το χέρι και μετά τον καθάρισε με βούρτσα και λίγο απορρυπαντικό πιάτων. Κατόπιν μούσκεψε το πανάκι καθαρισμού, το έστυψε και πέρασε με αυτό το τραπέζι της κουζίνας για να το καθαρίσει από ψίχουλα και λίπη.

«Μαμά, μπορώ να πάω στο σπίτι της Σάντρα;» Η Έλιν μπήκε στην κουζίνα και η προκλητική έκφραση στο εφηβικό πρόσωπο της δεκαπεντάχρονης έδειχνε ότι ήταν ήδη πεπεισμένη πως η απάντηση θα ήταν αρνητική.

«Ξέρεις ότι δεν γίνεται. Περιμένουμε τη γιαγιά και τον παππού απόψε».

«Έρχονται τόσο συχνά τώρα τελευταία. Γιατί πρέπει να μένω κι εγώ μέσα συνέχεια;» Η φωνή της ήταν πιο δυνατή τώρα και πήρε εκείνο τον γκρινιάρικο τόνο που η Σία δεν μπορούσε καθόλου ν' ακούει.

«Μα εσένα και τον Λούντβιγκ θέλουν να δουν. Καταλαβαίνεις ότι θα στενοχωρηθούν αν λείπετε».

«Ναι, αλλά είναι βαρετό! Και η γιαγιά βάζει πάντα τα κλάματα, και ο παππούς όλο της λέει να σταματήσει. Εγώ θέλω να πάω στη Σάντρα. Θα είναι όλοι οι άλλοι εκεί».

«Μήπως υπερβάλλεις τώρα;» είπε η Σία ενώ ξέπλενε το πανί καθαρισμού και το κρεμούσε στη βρύση. «Δεν νομίζω ότι θα είναι “όλοι” εκεί. Μπορείς να πας ένα άλλο βράδυ, όταν δεν θα έρθουν η γιαγιά και ο παππούς».

«Ο μπαμπάς δεν θα με υποχρέωνε να μείνω».

Η Σία ένιωσε σαν να χάθηκε ο αέρας από τα πνευμόνια της. Δεν το άντεχε άλλο αυτό. Δεν άντεχε τον θυμό και τα πεισμώνματα αυτό τον καιρό. Ο Μάγκνους θα ήξερε πώς να το χειριστεί. Θα ήξερε πώς να χειριστεί την κατάσταση με την Έλιν. Η ίδια δεν τα κατάφερνε. Όχι μόνη.

«Ο μπαμπάς δεν είναι εδώ τώρα».

«Και πού είναι τότε;» ούρλιαξε η Έλιν και την έπιασαν τα κλάματα. «Μας παράτησε; Μάλλον θα κουράστηκε μ' εσένα και την γκρίνια σου. Παλιο... παλιόγρια!»

Τα πάντα σταμάτησαν στο κεφάλι της Σίας. Ήταν σαν να εξαφανίστηκαν μεμιάς όλοι οι ήχοι και όλα γύρω της μετατράπηκαν σε μια γκριζα ομίχλη.

«Είναι νεκρός». Η φωνή της ακούστηκε σαν να ερχόταν από αλλού, σαν να ήταν κάποιος ξένος που μιλούσε.

Η Έλιν την είχε καρφώσει με το βλέμμα.

«Είναι νεκρός» επανέλαβε η Σία. Ένωθε παράξενα ήρεμη, σαν να αιωρούνταν πάνω από τον εαυτό της και την κόρη της και απλώς παρατηρούσε ήσυχα τη σκηνή.

«Λες ψέματα» είπε η Έλιν με το στήθος της να ανεβοκατεβαίνει σαν να είχε τρέξει πολλά χιλιόμετρα.

«Δεν λέω ψέματα. Αυτό πιστεύει η αστυνομία. Κι εγώ ξέρω ότι έτσι είναι». Σαν άκουσε τον εαυτό της να λέει αυτά τα λόγια, κατάλαβε πόσο αληθινά ήταν. Είχε αρνηθεί να το συνειδητοποιήσει, είχε γαντζωθεί απελπισμένα στην ελπίδα. Αλλά η αλήθεια ήταν πως ο Μάγκνους ήταν νεκρός.

«Πώς γίνεται να το ξέρεις αυτό; Και πώς γίνεται να το ξέρει η αστυνομία;»

«Διότι ο πατέρας σου δεν θα μας παρατούσε στα καλά καθούμενα».

Η Έλιν κούνησε βίαια το κεφάλι της σαν να ήθελε να εμποδίσει τη σκέψη να ριζώσει εκεί μέσα. Αλλά η Σία είδε ότι και η κόρη της ήξερε. Ο Μάγκνους δεν θα έφευγε ποτέ έτσι. Έκανε μερικά βήματα στην κουζίνα και αγκάλιασε την κόρη της. Η Έλιν τινάχτηκε, αλλά μετά χαλάρωσε και την άφησε να την αγκαλιάσει, άφησε τον εαυτό της να γίνει πάλι μικρό παιδί. Η Σία τής χάιδεψε τα μαλλιά, ενώ το κλάμα γινόταν εντονότερο.

«Σας» είπε για να την ησυχάσει, και ένιωσε τη δική της αντοχή να αυξάνεται κατά κάποιον τρόπο όσο μειώνονταν οι αντιστάσεις της κόρης της. «Άντε, πήγαινε στη Σάντρα απόψε. Θα σε δικαιολογήσω εγώ στη γιαγιά και στον παππού».

Συνειδητοποίησε ότι εκείνη θα έπαιρνε πια όλες τις αποφάσεις.

Ο Κρίστιαν Τιντέλ κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Μερικές φορές δεν ήξερε πραγματικά πώς έπρεπε να ανταποκριθεί στην εξωτερική του εμφάνιση. Ήταν σαράντα χρονών. Κατά κάποιον τρόπο τα χρόνια είχαν περάσει και τώρα κοιτούσε έναν άντρα που δεν ήταν απλώς ώριμος, αλλά είχε αρχίσει να αποκτά και γκριζους κροτάφους.

«Τι κομφός που είσαι!» Ο Κρίστιαν τινάχτηκε μόλις εμφανίστηκε η Σάνα πίσω του και τύλιξε τα χέρια της γύρω από τη μέση του.

«Με κατατρόμαξες. Μην ξανάρθεις κρυφά πίσω μου». Τραβήχτηκε από το αγκάλιασμά της και πρόλαβε να δει την απογοητευμένη έκφρασή της στον καθρέφτη πριν στραφεί προς το μέρος της.

«Συγγνώμη» είπε εκείνη και κάθισε στο κρεβάτι.

«Κι εσύ είσαι όμορφη» είπε εκείνος και ένιωσε ακόμα πε-

ρισσότερες τύψεις όταν είδε πως το μικρό κομπλιμέντο έκανε τα μάτια της να λάμπουν. Την ίδια στιγμή ένιωσε εκνευρισμό. Εκνευριζόταν πάντα όταν εκείνη συμπεριφερόταν σαν κουταβάκι που κουνούσε την ουρά με την παραμικρή προσοχή που του έδινε ο ιδιοκτήτης του. Η σύζυγός του ήταν δέκα χρόνια νεότερή του, και μερικές φορές αισθανόταν ότι η διαφορά θα μπορούσε κάλλιστα να είναι και είκοσι χρόνια.

«Μπορείς να με βοηθήσεις με τη γραβάτα;» Πήγε κοντά της και εκείνη σηκώθηκε και του έδωσε με έμπειρα χέρια τη γραβάτα. Ο κόμπος έγινε τέλειος με την πρώτη προσπάθεια, κι εκείνη έκανε ένα βήμα πίσω για να καμαρώσει το έργο της.

«Θα σκίσεις απόψε».

«Μμ...» έκανε εκείνος, κυρίως επειδή δεν ήξερε τι έπρεπε να πει.

«Μαμά! Ο Νιλς με χτυπάει!» Ο Μέλκερ μπήκε τρέχοντας σαν να τον κυνηγούσε μια ολόκερη αγέλη αγριεμένων λύκων και με τα χέρια του λερωμένα από το φαγητό πιάστηκε από το πρώτο ασφαλές πράγμα που μπορούσε να φτάσει: το πόδι του Κρίστιαν.

«Διάβολε!» Ο Κρίστιαν τίναξε απότομα από το πόδι του τον πεντάχρονο γιο του. Αλλά ήταν ήδη αργά. Και τα δύο μπατζάκια είχαν φανερά ίχνη από κέτσαπ στο ύψος του γονάτου. Ο Κρίστιαν προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Τον τελευταίο καιρό δυσκολευόταν πολύ με αυτό.

«Δεν έχεις κανέναν έλεγχο στα παιδιά!» της είπε με σφιγμένα δόντια και άρχισε να ξεκουμπώνει επιδεικτικά το παντελόνι για να το αλλάξει.

«Σίγουρα μπορώ να το καθαρίσω» είπε η Σάνα καθώς άρχισε να κυνηγάει τον Μέλκερ που τώρα κατευθυνόταν προς το κρεβάτι με τα λερωμένα δάχτυλά του.

«Και πώς θα γίνει αυτό όταν πρέπει να βρίσκομαι εκεί σε μία ώρα; Όχι, θα το αλλάξω».

«Μα...» έκανε η Σάνα, με έναν λυγμό στη φωνή.

«Εσύ κοίτα να δεις τι θα κάνεις με τα παιδιά».

Η Σάνα ανοιγόκλεινε τα μάτια σε κάθε συλλαβή, σαν να τη χτυπούσε με τα λόγια του. Άρπαξε σιωπηλή τον Μέλκερ και τον έβγαλε έξω από την κρεβατοκάμαρα.

Όταν έφυγε, ο Κρίστιαν κάθισε βαριά στο κρεβάτι. Με την άκρη του ματιού του έβλεπε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Ένας άντρας με σοβαρότητα και αποφασιστικότητα. Με σακάκι, πουκάμισο, γραβάτα και σλιπ. Σκυφτός, σαν να σήκωνε όλα τα προβλήματα του κόσμου στους ώμους του. Δοκίμασε να ισιώσει τη ράχη του και πρόταξε το στήθος του. Φάνηκε αμέσως πολύ καλύτερος.

Αυτό εδώ ήταν το δικό του βράδυ. Κανείς δεν μπορούσε να του το πάρει.

«Κάνα νέο;» Ο Γιέστα Φλίγκαρε ύψωσε με ένα ερωτηματικό βλέμμα το θερμός με τον καφέ προς τον Πάτρικ, ο οποίος μόλις είχε μπει στο κουζινάκι του αστυνομικού τμήματος.

Ο Πάτρικ έγνεψε καταφατικά για τον καφέ και κάθισε κι αυτός στο τραπέζι. Ο Ερνστ άκουσε ότι ετοιμαζόταν καφές με βουτήματα, μπήκε μέσα με αδέξιο, βαρύ βάδισμα και λούφαξε κάτω από το τραπέζι με την ελπίδα πως θα έπεφτε καμιά λιχουδιά την οποία θα άρπαζε αμέσως με την τραχιά του γλώσσα.

«Έλα». Ο Γιέστα έσπρωξε ένα φλιτζάνι με σκέτο καφέ μπροστά στον Πάτρικ και κάθισε απέναντί του.

«Φαίνεσαι λίγο χλωμός» είπε και κοίταξε προσεκτικά τον νεότερο συνάδελφό του.

Ο Πάτρικ ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς είμαι λίγο κουρασμένος. Η Μάγια έχει αρχίσει να μην κοιμάται καλά και είναι όλο νεύρα. Και η Ερίκα είναι εντελώς τελειωμένη, για ευνόητους λόγους. Οπότε είναι βαρύ το φορτίο στο σπίτι».

«Και θα γίνει βαρύτερο» είπε ο Γιέστα ξερά.

Ο Πάτρικ γέλασε. «Είσαι πραγματικά η προσωποποίηση της ενθάρρυνσης, Γιέστα, αλλά αποκλείεται να γίνουν χειρότερα τα πράγματα».

«Δεν έμαθες πάντως τίποτα νεότερα για τον Μάγκνους Σέλνερ, έτσι δεν είναι;» Ο Γιέστα έριξε διακριτικά ένα βούτημα κάτω από το τραπέζι και ο Ερνστ ξεσκόνισε χαρούμενα με την ουρά του τα μπατζάκια του Πάτρικ.

«Όχι, τίποτα» είπε ο Πάτρικ και ήπια μια γουλιά καφέ.

«Την είδα που ήρθε πάλι αποδώ».

«Ναι, πέρασα από το γραφείο της Πάουλα και το συζητήσαμε λίγο. Είναι σαν κάποιου είδους ψυχαναγκαστικό τελετουργικό. Αν και δεν είναι τόσο παράξενο. Πώς να χωνέψει κάποια ότι ο άντρας της εξαφανίστηκε;»

«Ίσως θα πρέπει να ανακρίνουμε μερικούς ακόμα» είπε ο Γιέστα και έριξε άλλο ένα μπισκοτάκι κάτω από το τραπέζι.

«Και ποιοι θα είναι αυτοί;» Ο Πάτρικ αντιλήφθηκε πόσο εκνευρισμένος ακούστηκε. «Μιλήσαμε με την οικογένεια, με τους φίλους του, χτυπήσαμε πόρτες σε όλη την περιοχή γύρω από το σπίτι του, βγάλαμε αφίσες, ανακοινώσεις και ζητήσαμε πληροφορίες από τον τοπικό Τύπο. Τι περισσότερο να κάνουμε;»

«Δεν σε ξέρω να παραιτείσαι τόσο εύκολα».

«Όχι, αλλά αν έχεις καμιά πρόταση, ευχαρίστως να την ακούσω». Ο Πάτρικ μετάνιωσε μεμιάς για τον απότομο τόνο της φωνής του, έστω κι αν ο Γιέστα δεν φάνηκε να ενοχλείται από αυτό. «Είναι τρομερό να καθόμαστε και να ελπίζουμε ότι θα τον ανακαλύψουμε κάπου νεκρό» είπε σε φιλικότερο τόνο «αλλά είμαι πεπεισμένος ότι μόνο τότε θα μάθουμε τι ακριβώς συνέβη. Πάω στοίχημα ότι δεν εξαφανίστηκε οικειοθελώς, και αν βρούμε το πτώμα τότε θα έχουμε κάτι για ξεκίνημα».

«Ναι, δίκιο έχεις. Είναι πραγματικά απαίσιο να σκεφτόμαστε πως ο άντρας αυτός θα ξεβραστεί από τη θάλασσα ή θα

βρεθεί νεκρός σε κάποιο δάσος. Αλλά έχω κι εγώ την ίδια αίσθηση που έχεις κι εσύ. Και πρέπει να είναι πολύ φρικτό...»

«Να μη γνωρίζεις τι έχει γίνει – αυτό εννοείς;» είπε ο Πάτρικ και μετακίνησε λίγο τα πόδια του που είχαν αρχίσει να ιδρώνουν, μια που ο Ερνστ είχε θρονιάσει τον ζεστό πισινό του πάνω τους.

«Ναι, σκέψου το λίγο. Να μην έχεις ιδέα πού εξαφανίστηκε το άτομο που αγαπάς. Είναι όπως με τους γονείς που τα παιδιά τους εξαφανίζονται. Υπάρχει ένας αμερικανικός ιστότοπος με εξαφανισμένα παιδιά. Ένα σωρό ιστοσελίδες με φωτογραφίες και αναζητήσεις. Είναι, διάβολε, απαίσιο, αυτό έχω να πω εγώ».

«Δεν θα επιβίωνα ποτέ από κάτι τέτοιο» είπε ο Πάτρικ. Σκέφτηκε την κορούλα του, τον ζωντανό σίφουνα. Και μόνο η σκέψη ότι μπορεί κάποιος να του την έπαιρνε ήταν απολύτως ανυπόφορη.

«Τι συζητάτε εσείς; Είναι σαν να ξενυχτάτε νεκρό εδώ μέσα». Η χαρούμενη φωνή της Άνικα διέκοψε τη σιωπή που είχε επικρατήσει. Κάθισε κι αυτή μαζί τους στο τραπέζι. Το νεότερο μέλος του τμήματος, ο Μάρτιν Μολίν, ακολούθησε αμέσως μετά. Τον είχαν τραβήξει στην κουζίνα οι ομιλίες και η μυρωδιά του καφέ. Δούλευε μερική απασχόληση γιατί είχε γονική άδεια, και δεν έχανε ευκαιρία να πάει να βρει τους συναδέλφους του και να μιλήσει με ενήλικες, έτσι για αλλαγή.

«Για τον Μάγκνους Σέλνερ λέγαμε» είπε ο Πάτρικ με ύφος που έδειχνε πως η κουβέντα αυτή είχε τελειώσει τώρα. Για να τονίσει περισσότερο αυτή την επιθυμία του άλλαξε θέμα.

«Πώς τα πας με τη μικρούλα;»

«Α, βγάλαμε καινούργιες φωτογραφίες χθες» είπε η Άνικα και εμφάνισε μερικές φωτογραφίες που είχε στην τσέπη της ζακέτας της.

«Κοίτα πόσο μεγάλωσε». Απλώσε τις φωτογραφίες πάνω στο τραπέζι, και ο Πάτρικ με τον Γιέστα τις μοιράστηκαν για

να τις κοιτάξουν. Ο Μάρτιν τις είχε δει αμέσως μόλις είχε έρθει το πρωί.

«Είναι τόσο όμορφη!» είπε ο Πάτρικ.

Η Άνικα έγνεψε ότι συμφωνούσε. «Είναι δέκα μηνών τώρα».

«Και πότε θα πάτε να την πάρετε;» ρώτησε ο Γιέστα με γνήσιο ενδιαφέρον. Ήξερε καλά πως είχε συντελέσει στο να αρχίσουν να συζητούν η Άνικα και ο Λέναρτ την περίπτωση υιοθεσίας, οπότε θεωρούσε αυτό το κοριτσάκι στις φωτογραφίες εν μέρει και δικό του, τρόπον τινά.

«Μας έρχονται κάπως ανάμεικτα μηνύματα» είπε η Άνικα. Μάζεψε τις φωτογραφίες και τις έβαλε προσεκτικά στην τσέπη της. «Σε κάνα δυο μήνες υπολογίζω».

«Υποθέτω ότι σου φαίνονται αιωνιότητα». Ο Πάτρικ σηκώθηκε και έβαλε το φλιτζάνι του στο πλυντήριο πιάτων.

«Ναι, ακριβώς. Αλλά ταυτόχρονα... Η διαδικασία έχει ήδη ξεκινήσει. Κι αυτή υπάρχει, είναι εκεί».

«Ναι, είναι» είπε ο Γιέστα. Ενστικτωδώς έβαλε το χέρι του πάνω στο χέρι της Άνικα, αλλά αμέσως μετά το τράβηξε. «Πρέπει να δουλέψω τώρα. Δεν έχω χρόνο για άλλες φλυαρίες» μουρμούρισε ντροπαλά και σηκώθηκε.

Οι τρεις συνάδελφοί του τον παρακολούθησαν χαμογελαστοί καθώς εκείνος έβγαине από την κουζίνα.

«Κρίστιαν!» Η διευθύντρια του εκδοτικού οίκου τον πλησίασε και τον έσφιξε στην αγκαλιά της, που ήταν γεμάτη βαρύ άρωμα.

Ο Κρίστιαν κράτησε την ανάσα του για να μη χρειαστεί να εισπνεύσει εκείνο το απαίσιο άρωμα. Η Γκάμπι φον Ρούσεν δεν ήταν γνωστή για τις διακριτικές της εμφανίσεις. Όλα ήταν σε περίσσεια όσον αφορούσε την Γκάμπι: υπερβολικό μαλλί, υπερβολικό βάψιμο, υπερβολικό άρωμα και επιπλέον μια προτίμηση σε ρούχα που, αν ήθελες να είσαι ευγενικός, μπορούσες

να τα περιγράψεις ως εντυπωσιακά. Προς τιμήν της βραδιάς φορούσε ένα παντελώς ροζ ταγέρ με ένα τεράστιο, πράσινο υφασμάτινο τριαντάφυλλο στο πέτο και, ως συνήθως, τα τακούνια της ήταν επικίνδυνα ψηλά. Παρά την ενίοτε ελαφρώς γελοία εμφάνιση δεν υπήρχε κανείς που να μην υπολογίζει τη διευθύντρια του νέου εκδοτικού οίκου της Σουηδίας ή να μην την παίρνει στα σοβαρά. Είχε πάνω από τριάντα χρόνια εμπειρία στον κλάδο και μυαλό εξίσου αιχμηρό με τη γλώσσα της. Όποιος είχε κάνει, έστω και μια φορά, το λάθος να την υποτιμήσει ως αντίπαλο δεν το ξανάκανε.

«Θα είναι πολύ διασκεδαστικό όλο αυτό!» Η Γκάμπι τον κρατούσε κοντά της και τον έπνιγε στην αίγλη της.

Ο Κρίστιαν, που ακόμη αγωνιζόταν να αποφύγει την έντονη μυρωδιά του αρώματος, το μόνο που έκανε ήταν να γνέφει καταφατικά.

«Ο Λαρς-Έρικ και η Ούλα-Λένα εδώ στο ξενοδοχείο ήταν εντελώς απίθανοι» συνέχισε εκείνη. «Τι υπέροχοι άνθρωποι! Και ο μπουφές που έστησαν είναι υπέροχος. Έχω την αίσθηση πως είναι το απολύτως κατάλληλο μέρος για να λανσάρουμε το βιβλίο σου. Αλήθεια, εσύ πώς νιώθεις;»

Ο Κρίστιαν τής ξέφυγε διακριτικά και έκανε ένα βήμα πίσω.

«Να, μου φαίνεται λίγο σουρεαλιστικό, πρέπει να πω. Σκεφτόμουν αυτό το μυθιστόρημα εδώ και πολύ καιρό και τώρα... ναι, τώρα είμαι εδώ». Λοξοκοίταξε προς τη στοίβα των βιβλίων που ήταν πάνω σε ένα τραπέζι δίπλα στην έξοδο. Μπορούσε να δει παντού το όνομά του και τον τίτλο: *Η γοργόνα*. Το στομάχι του σφίχτηκε· ήταν πραγματικότητα, τελικά.

«Άκου πώς το σκεφτήκαμε» είπε εκείνη και τον τράβηξε από το μανίκι. Την ακολούθησε άβουλος. «Θα αρχίσουμε με μια συνάντηση με τους δημοσιογράφους που θα είναι απόψε εδώ, για να τα πείτε με την ησυχία σας. Είμαστε πολύ ικανοποιημένοι με την παρουσία του Τύπου. Γέτεμποργς Πόστεν, Γέτεμποργς

Τίντινιγκ, Μπουχουσλένινγκεν και Στρέμσταντς Τίντινιγκ είναι εδώ. Δεν είναι βέβαια καμία από τις πανεθνικές εφημερίδες, αλλά αυτό αντισταθμίζεται, και με το παραπάνω, από τη σημερινή, διθυραμβική κριτική στη *Σβένσκα Νταγκμπλάντετ*».

«Ποια;» είπε ο Κρίστιαν ενώ η Γκάμπι τον τραβούσε προς μια μικρή εξοχή δίπλα στη σκηνή, όπου θα υποδέχονταν προφανώς τον Τύπο.

«Θα σου πω μετά» είπε η Γκάμπι και τον έβαλε να καθίσει στην καρέκλα που ήταν πιο κοντά στον τοίχο.

Εκείνος προσπάθησε να ανακτήσει τον έλεγχο της κατάστασης, αλλά ήταν σαν να είχε πέσει μέσα σε δίνη δίχως καμία δυνατότητα να βγει από εκεί, και η αίσθηση αυτή έγινε εντονότερη όταν είδε την Γκάμπι να απομακρύνεται. Μέσα στην αίθουσα το προσωπικό έτρεχε και έστρωνε τα τραπέζια. Κανένας δεν του έδινε σημασία. Έκλεισε για λίγο τα μάτια του. Σκέφτηκε το βιβλίο, τη *Γοργόνα*, τις ώρες που είχε περάσει μπροστά στον υπολογιστή. Εκατοντάδες, χιλιάδες ώρες. Σκέφτηκε κι εκείνη, τη *Γοργόνα*.

«Ο Κρίστιαν Τιντέλ;»

Μια φωνή διέκοψε τις σκέψεις του κι εκείνος σήκωσε το κεφάλι του. Ο άντρας μπροστά του στεκόταν με το χέρι απλωμένο και φαινόταν να περιμένει μια χειραψία. Ο Κρίστιαν σηκώθηκε και του έσφιξε το χέρι.

«Μπίργερ Γιάνσον, Στρέμσταντς *Τίντινιγκ*». Ο άντρας άφησε στο πάτωμα μια μεγάλη τσάντα για φωτογραφική μηχανή.

«Ναι, καλωσόρισες. Παρακαλώ, κάθισε» είπε ο Κρίστιαν, αβέβαιος για το πώς έπρεπε να συμπεριφερθεί. Κοίταξε γύρω του για την Γκάμπι, αλλά είδε μόλις φευγαλέα κάτι έντονα ροζ που κινούνταν εκεί κάτω στην είσοδο.

«Τα δίνουν όλα για όλα, βλέπω, για την παρουσίαση» είπε ο Μπίργερ Γιάνσον και κοίταξε γύρω του.

«Ναι, έτσι φαίνεται» είπε ο Κρίστιαν. Έπειτα έπεσε σιωπή και φάνηκαν και οι δύο κάπως αμήχανοι.

«Ν' αρχίσουμε; Ή θα περιμένουμε και τους άλλους;»

Ο Κρίστιαν κοίταξε με απλάνές βλέμμα τον ρεπόρτερ. Τι έπρεπε να γίνει; Δεν είχε ξανακάνει κάτι παρόμοιο. Ο Γιάνσον φαίνεται πως ερμήνευσε τη στάση του ως συναίνεση, τοποθέτησε ένα μαγνητόφωνο στο τραπέζι και το έβαλε σε λειτουργία.

«Λοιπόν...» έκανε και έριξε ένα προτρεπτικό βλέμμα στον Κρίστιαν. «Αυτό είναι το πρώτο σας μυθιστόρημα».

Ο Κρίστιαν αναρωτήθηκε αν τώρα είχε νόημα να κάνει κάτι περισσότερο από το να επιβεβαιώσει απλώς τον ισχυρισμό. «Ναι, έτσι είναι» είπε και καθάρισε τον λαιμό του.

«Μου άρεσε πολύ» είπε ο Μπίργερ Γιάνσον με τραχιά φωνή, η οποία ερχόταν σε αντίθεση με τα επαινετικά λόγια του.

«Ευχαριστώ» είπε ο Κρίστιαν.

«Τι θέλετε να πείτε με το βιβλίο αυτό;» Ο Γιάνσον έλεγξε το μαγνητόφωνο για να βεβαιωθεί ότι πράγματι δούλευε.

«Τι θέλω να πω; Δεν ξέρω πραγματικά. Είναι μια ιστορία, μια αφήγηση, την οποία είχα στο μυαλό μου και που έπρεπε να βγει προς τα έξω».

«Είναι μια πολύ σκοτεινή ιστορία. Ζοφερή, θα έλεγα μάλιστα» είπε ο Μπίργερ και κοίταξε τον Κρίστιαν σαν να ήθελε να κοιτάξει μέσα στις πιο απόκρυφες πτυχές της ζωής του. «Έτσι βλέπετε την κοινωνία;»

«Δεν ξέρω αν αυτό που προσπάθησα να μεταφέρω μέσω του βιβλίου είναι η δική μου θεώρηση της κοινωνίας» είπε ο Κρίστιαν πασχίζοντας πυρετωδώς να πει κάτι πνευματώδες. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ το γράψιμό του κατ' αυτό τον τρόπο, η ιστορία υπήρχε εκεί πάρα πολύ καιρό, μέσα του, και στο τέλος αναγκάστηκε να τη γράψει στο χαρτί. Τι ήθελε όμως να πει για την κοινωνία; Η σκέψη αυτή δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό του.

Τελικά τον έσωσε η Γκάμπι. Πήγε κοντά του μαζί με τους άλλους δημοσιογράφους, ο Μπίργερ Γιάνσον έκλεισε το μαγνητόφωνό του, ενώ όλοι χαιρετήθηκαν και κάθισαν στο τραπέζι. Πέρασε κάποιο λεπτό και ο Κρίστιαν άρπαξε την ευκαιρία για να συγκεντρωθεί.

Η Γκάμπι έκανε μια χειρονομία για να τραβήξει την προσοχή όλων τους.

«Καλωσορίσατε σε τούτη εδώ τη συνάντηση με το νέο ανερχόμενο αστέρι του συγγραφικού στερεώματος, τον Κρίστιαν Τιντέλ. Εμείς από τον εκδοτικό οίκο είμαστε πολύ περήφανοι που μας δόθηκε η ευκαιρία να εκδώσουμε το μυθιστόρημά του *Η γοργόνα*, και πιστεύουμε ότι αποτελεί την αρχή μιας μακράς και υπέροχης σταδιοδρομίας στη συγγραφή. Ο Κρίστιαν δεν πρόλαβε να δει ακόμη κάποιες κριτικές και με μεγάλη μου χαρά θέλω να σου πω, Κρίστιαν, ότι σήμερα οι εφημερίδες *Σβένσκα Νταγκμπλάντετ*, *Ντάγκενς Νιχέτερ* και *Αρμπεταρμπλάντετ* –για ν’ αναφέρω μόνο μερικές– έγραψαν λαμπρές κριτικές. Επίτρεψέ μου να διαβάσω κάνα δυο επιλεγμένες παραγράφους από αυτές τις κριτικές».

Φόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά και άπλωσε το χέρι να πιάσει μια στοίβα χαρτιά που ήταν μπροστά της, πάνω στο τραπέζι. Κάποια κομμάτια ξεχώριζαν υπογραμμισμένα με ροζ μαρκάδωρο σε λευκό φόντο.

«“Ένας δεξιότηχνης της γλώσσας που απεικονίζει πόσο εκτεθειμένος είναι ο μέσος άνθρωπος, δίχως ωστόσο να χάνει την ευρύτερη προοπτική του θέματος”. Αυτή ήταν η *Σβένσκα Νταγκμπλάντετ*» διευκρίνισε η Γκάμπι με ένα νεύμα προς τον Κρίστιαν και μετά ξεφύλλισε μέχρι το επόμενο χαρτί. «“Η ανάγνωση του έργου του Κρίστιαν Τιντέλ προσφέρει και απόλαυση και πόνο, καθώς ρίχνει το απογυμνωτικό φως της πρόζας του στις ψεύτικες υποσχέσεις της κοινωνίας για ασφάλεια και δημοκρατία. Τα λόγια του κόβουν σαν μαχαίρι τη σάρκα,

τους μυς και τη συνείδηση και με ωθούν με ζήλο περισσότερο στην περαιτέρω ανάγνωση αναζητώντας, σαν άλλος φακίρης, περισσότερο από εκείνο τον βασανιστικό αλλά απολαυστικό πόνο κάθαρσης”. Αυτά τα λέει η *Ντάγκενς Νιχέτερ*» είπε η Γκάμπι και έβγαλε τα γυαλιά της ενώ παρέδιδε το μικρό πακέτο με τις κριτικές στον Κρίστιαν.

Εκείνος το πήρε δύσπιστος στα χέρια του. Είχε ακούσει τα λόγια και αισθανόταν καλά που άφηνε να τον λούζουν με επαίνους, αλλά αν ήθελε να είναι ειλικρινής όφειλε να παραδεχτεί ότι δεν καταλάβαινε για τι πράγμα μιλούσαν. Αυτός το μόνο που είχε κάνει ήταν να γράψει για εκείνη, να αφηγηθεί την ιστορία της. Είχε βγάλει από μέσα του τις λέξεις και όλα αυτά που ήταν εκείνη, σε μια εκκένωση που ενίοτε τον άφηνε εντελώς κενό. Δεν ήθελε να πει κάτι για την κοινωνία. Για εκείνη ήθελε να πει κάτι.

Οι διαμαρτυρίες του κόλλησαν στην άκρη της γλώσσας του. Κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να καταλάβει και ίσως έτσι έπρεπε να είναι. Ποτέ του δεν θα μπορούσε να το εξηγήσει.

«Υπέροχα» είπε και άκουσε τα λόγια να βγαίνουν κενά περιεχομένου από το στόμα του.

Έπειτα ακολούθησαν κι άλλες ερωτήσεις. Περισσότεροι έπαινοι και περισσότερες σκέψεις για το βιβλίο του. Κι ο ίδιος ένιωθε πως δεν μπορούσε να απαντήσει σωστά ούτε σε μια ερώτηση. Πώς να περιγράψει κάποιος κάτι που γέμιζε κάθε πτυχή της ζωής; Που δεν ήταν απλώς μια αφήγηση, αλλά που μιλούσε επίσης για επιβίωση. Για πόνο. Ο ίδιος έκανε ό,τι μπορούσε. Προσπαθούσε να απαντάει με σαφήνεια και περίσκεψη. Προφανώς τα κατάφερνε, μια που η Γκάμπι έγνεφε πού και πού απόλυτα ικανοποιημένη προς το μέρος του.

Όταν τελείωσαν όλα αυτά, ο Κρίστιαν ήθελε στην πραγματικότητα να πάει στο σπίτι του. Ένιωθε εντελώς αδειανός. Αλλά ήταν αναγκασμένος να παραμείνει εκεί, στην όμορφη τραπε-

ζαρία του Grand Hotel, και πήρε μια βαθιά ανάσα καθώς ετοιμάστηκε να υποδεχτεί τους επισκέπτες που είχαν αρχίσει να καταφθάνουν. Χαμογέλασε, αλλά ήταν ένα χαμόγελο που κόστιζε περισσότερο απ' όσο θα ήταν σε θέση να φανταστεί κανείς.

«Θα μπορέσεις να μείνεις νηφάλια απόψε;» έκανε σφυριχτά στη γυναίκα του ο Έρικ Λιντ, για να μην τους ακούσουν και οι υπόλοιποι που στέκονταν στην ουρά για να μουν στον χώρο που θα γινόταν το πάρτι.

«Εσύ θα μπορέσεις να μη βάλεις χέρι σε καμία απόψε;» αντιγύρισε η Λουίζ χωρίς να μπει στον κόπο να φιθυρίσει.

«Δεν καταλαβαίνω για ποιο πράγμα μιλάς» είπε ο Έρικ. «Και χαμήλωσε λίγο τη φωνή σου, σε παρακαλώ».

Η Λουίζ περιεργάστηκε με ψυχρό βλέμμα τον σύζυγό της. Ήταν όμορφος, δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Και κάποτε αυτό την είχε αγγίξει. Είχαν συναντηθεί στο πανεπιστήμιο και πολλές κοπέλες την κοιτούσαν με ζήλια που είχε καταφέρει να τα φτιάξει με τον Έρικ Λιντ. Έπειτα εκείνος είχε αργά και σταθερά γαμήσει κυριολεκτικά την αγάπη της, τον σεβασμό της και την εμπιστοσύνη της. Όχι μαζί της βέβαια, Θεός φυλάξει. Διότι ο Έρικ δεν είχε κανένα πρόβλημα να το κάνει αυτό και εκτός της συζυγικής κλίνης.

«Γεια σας! Κι εσείς εδώ; Πόσο χαίρομαι!» Η Σεσίλια Γιανσοντότερ έφτασε σπρώχνοντας κοντά τους και τους φίλησε και τους δυο στα μάγουλα. Ήταν η κομμώτρια της Λουίζ και, επίσης, ερωμένη του Έρικ τον τελευταίο χρόνο. Αλλά πίστευαν και δύο ότι η Λουίζ δεν το γνώριζε, φυσικά.

«Γεια σου, Σεσίλια» είπε η Λουίζ και χαμογέλασε. Ήταν γλυκιά κοπέλα, και αν άρχιζε να κρατάει κακία σε όλες τις γυναίκες που είχαν πλαγιάσει με τον άντρα της δεν θα μπορούσε να συνεχίσει να μένει στη Φιελμπάκα. Άλλωστε είχε σταμα-

τήσει εδώ και πολλά χρόνια να ασχολείται μ' αυτό το θέμα. Είχε τα κορίτσια. Κι εκείνη την υπέροχη εφεύρεση που λέγεται κρασί σε χάρτινη συσκευασία. Τι να τον κάνει και τον Έρικ;

«Υπέροχο δεν είναι που θα έχουμε άλλον έναν συγγραφέα εδώ στη Φιελμπάκκα; Πρώτα την Ερίκα Φαλκ και τώρα τον Κρίστιαν». Η Σεσίλια χοροπηδούσε σχεδόν από τη χαρά της. «Διαβάσατε το βιβλίο;»

«Διαβάζω μόνον οικονομικές εφημερίδες και περιοδικά» είπε ο Έρικ.

Η Λουίζ σήκωσε ψηλά τα μάτια της σε μιαν έκφραση αποδοκιμασίας. Ήταν τόσο χαρακτηριστικό για τον Έρικ να γκομενίζει λέγοντας ότι δεν διάβαζε βιβλία.

«Ελπίζω να πάρουμε μαζί μας ένα αντίτυπο για το σπίτι» είπε και τύλιξε το παλτό πιο σφιχτά πάνω στο κορμί της. Δεν κουνιόταν κι αυτή η ουρά μπας και έμπαιναν κάποια στιγμή μέσα, στη ζέστη.

«Α, ναι, η Λουίζ είναι αυτή που διαβάζει στην οικογένεια. Άλλωστε τι άλλο να κάνεις όταν δεν δουλεύεις; Έτσι δεν είναι, αγάπη μου;»

Η Λουίζ ανασήκωσε τους ώμους και άφησε το δηκτικό σχόλιο να περάσει έτσι. Δεν είχε κανένα νόημα να επισημάνει ότι ήταν ιδέα του Έρικ να μείνει η ίδια στο σπίτι και να μεγαλώσει τα κορίτσια. Ή ότι αυτή ήταν που σκοτωνόταν από το πρωί ως το βράδυ για να λειτουργεί ο μηχανισμός της τακτοποιημένης ζωής του την οποία εκείνος έπαιρνε ως δεδομένη.

Ακολούθησε λίγη κουβεντούλα ακόμα ενώ προχωρούσαν αργά. Στο τέλος κατάφεραν να μπουν στη ρεσεψιόν και να κρεμάσουν τα παλτά τους. Έπειτα κατέβηκαν τα λιγοστά σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην τραπεζαρία.

Με το βλέμμα του Έρικ να την καρφώνει πίσωπλάτα η Λουίζ κατευθύνθηκε προς το μπαρ.

«Μην παρακουραστείς» είπε ο Πάτρικ και φίλησε την Ερίκα στο στόμα, καθώς εκείνη έβγαινε από την πόρτα με την κοιλιά τούρλα.

Η Μάγια είχε γκρινιάξει λίγο όταν είδε τη μαμά της να φεύγει, αλλά ηρέμησε αμέσως όταν ο Πάτρικ την έβαλε μπροστά στην τηλεόραση για να παρακολουθήσει το παιδικό πρόγραμμα *Μπουλιμπούμπα*. Μόλις είχε ξεκινήσει η εκπομπή με τον πράσινο δράκο. Η Μάγια γκρινίαζε πολύ τους τελευταίους μήνες, δεν την έκανες καλά με τίποτα, και τα ξεσπάσματά της όποτε της έλεγαν «όχι» θα μπορούσαν να κάνουν οποιαδήποτε ντίβα της όπερας να πρασινίσει από τη ζήλια. Ο Πάτρικ την καταλάβαινε εν μέρει. Πρέπει να είχε επηρεαστεί και αυτή από τη γεμάτη ένταση αναμονή, την ανάμεικτη με τρόμο, για την άφιξη των μικρών αδελφών της. Δίδυμα, για όνομα του Θεού, δίδυμα! Παρόλο που το ήξεραν από τον πρώτο κιόλας υπέρηχο που έκαναν τη δέκατη όγδοη εβδομάδα, ο Πάτρικ δεν είχε καταφέρει να το χωνέψει ακόμη. Αναρωτιόταν μερικές φορές πού θα έβρισκαν την αντοχή να τα βγάλουν πέρα. Τα πράγματα θα ήταν ούτως ή άλλως δύσκολα με ένα μωρό. Πώς θα τα κατάφερναν με δύο; Τι θα έκαναν με τον θηλασμό και τον ύπνο και όλα τα συμπαρομαρτούντα; Άσε που έπρεπε να αγοράσουν καινούργιο αυτοκίνητο για να χωράει τρία παιδιά με τα ανάλογα καροτσάκια. Αυτό από μόνο του ήταν υπερβολή.

Ο Πάτρικ κάθισε στον καναπέ, δίπλα στη Μάγια, και κοίταξε μπροστά του με βλέμμα απλανές. Τον τελευταίο καιρό ήταν πολύ κουρασμένος. Ήταν σαν να έχανε συνεχώς δυνάμεις και μερικά πρωινά σηκωνόταν με δυσκολία από το κρεβάτι. Αλλά ίσως να μην ήταν και τόσο παράξενο αυτό. Εκτός από τα όσα είχε να αντιμετωπίσει στο σπίτι –μια Ερίκα κατάκτηση, μια Μάγια που ήταν το άκρον άωτον του πείσματος– ένιωθε να τον κουράζει και η δουλειά. Όλα αυτά τα χρόνια, μετά τη

γνωριμία του με την Ερίκα, τους είχαν τύχει πολλές δύσκολες υποθέσεις φόνων, και η μόνιμη διαμάχη με τον προϊστάμενό του, τον Μπέρτιλ Μέλμπεργ ήταν επίσης εξαντλητική.

Και τώρα του είχε τύχει η εξαφάνιση του Μάγκνους Σέλνερ. Ο Πάτρικ δεν ήξερε αν ήταν εμπειρία ή ένστικτο, αλλά ήταν πεπεισμένος πως κάτι είχε συμβεί στον Μάγκνους. Μπορεί να ήταν θύμα δυστυχήματος ή εγκλήματος, δεν μπορούσε να είναι σίγουρος ακριβώς, αλλά ήταν έτοιμος να στοιχηματίσει την καριέρα του ότι ο Μάγκνους Σέλνερ δεν ήταν πια ζωντανός. Το να είναι υποχρεωμένος να συναντά τη γυναίκα του Σέλνερ –η οποία φαινόταν όλο και πιο συρρικνωμένη, όλο και πιο διαλυμένη, κάθε φορά που την έβλεπε– ήταν πολύ ψυχοφθόρο και για τον ίδιο. Είχαν κάνει οπωσδήποτε ό,τι περνούσε από το χέρι τους, κι όμως η εικόνα της Σία Σέλνερ δεν έλεγε να φύγει από τον νου του.

«Μπαμπά!» Η Μάγια διέκοψε τις σκέψεις του με ένα απρόσμενο απόθεμα φωνητικής έντασης. Ο μικρός της δείκτης ήταν στραμμένος στην τηλεόραση και ο Πάτρικ κατάλαβε μεμιάς σε τι οφειλόταν η κρίση της. Ο ίδιος πρέπει να είχε χαθεί σε δαιδαλώδεις διαδρόμους σκέψεων, και μάλιστα για πολύ περισσότερο απ' όσο φανταζόταν, διότι το Μπουλιμπούμπα είχε ήδη τελειώσει και είχε αντικατασταθεί από ένα πρόγραμμα για ενήλικες, για το οποίο η Μάγια δεν είχε κανένα απολύτως ενδιαφέρον.

«Θα το φτιάξει ο μπαμπάς» είπε και σήκωσε ψηλά τα χέρια του μπας και κάνει τη Μάγια να σταματήσει. «Τι θα έλεγες για την Πίπη τη Φακιδομούτη;»

Επειδή η Πίπη ήταν, προς το παρόν, η μεγάλη συμπάθεια της Μάγια, ο Πάτρικ ήξερε ήδη την απάντηση. Έβγαλε λοιπόν την ταινία και όταν άρχισε να παίζει το βίντεο με την Πίπη στις εφτά θάλασσες, κάθισε πάλι δίπλα στην κόρη του και την αγκάλιασε με το ένα χέρι. Εκείνη, σαν ένα μικρό, ζεστό λού-

τρινο ζωάκι χώθηκε καλύτερα στην αγκαλιά του γεμάτη ικανοποίηση. Πέντε λεπτά αργότερα ο Πάτρικ κοιμόταν.

Ο Κρίστιαν είχε αρχίσει να ιδρώνει. Η Γκάμπι τού είχε ανακοινώσει ότι σε λίγο θα έβγαινε στη σκηνή. Η τραπεζαρία δεν ήταν διόλου φίσκα από κόσμο, αλλά υπήρχαν καμιά εξηνταριά καλεσμένοι γεμάτοι προσδοκία που κάθονταν εκεί, με ένα πιάτο φαγητό και ένα ποτήρι μπίρα ή κρασί. Ο ίδιος ο Κρίστιαν δεν είχε καταφέρει να πιει κάτι άλλο πέρα από κόκκινο κρασί. Αυτήν τη στιγμή κατέβαζε το τρίτο ποτήρι, παρόλο που ήξερε πως δεν έπρεπε να πιει τόσο πολύ. Δεν θα ήταν τόσο ευχάριστο αν καθόταν και ψεύδιζε στο μικρόφωνο όταν θα του έκαναν ερωτήσεις. Αλλά χωρίς το κρασί δεν θα κατάφερνε να απαντήσει. Το βλέμμα του περιπλανιόταν στον χώρο όταν ένιωσε ένα χέρι στο μπράτσο του.

«Γεια σου, πώς είσαι; Φαίνεσαι λίγο σφιγμένος». Η Ερίκα τον κοιτούσε ανήσυχη.

«Ναι, έχω κάποια νευρικήτητα» ομολόγησε και παρηγορήθηκε που μπόρεσε να το πει σε κάποιον.

«Ξέρω ακριβώς πώς είναι» είπε η Ερίκα. «Έκανα την πρώτη μου εμφάνιση σε μια εκδήλωση για νέους συγγραφείς στη Στοκχόλμη και μαζεύανε κυριολεκτικά τα κομμάτια μου από το πάτωμα μετά. Και δεν θυμόμουν απολύτως τίποτα απ' όσα είχα πει στη σκηνή».

«Έχω την αίσθηση ότι θα χρειαστούν και για τα δικά μου κομμάτια μια σκούπα μετά» είπε ο Κρίστιαν και πέρασε το χέρι από τον λαιμό του. Για ένα δευτερόλεπτο σκέφτηκε τα γράμματα και ένιωσε τον πανικό να τον τυλίγει με περισσή αγριάδα. Παραπάτησε και μόνον χάρη στην Ερίκα, που τον κράτησε, κατάφερε να μη σωριαστεί κάτω.

«Μπα, τι βλέπω;» έκανε η Ερίκα. «Ύποφιάζομαι ότι χρειά-

στηρες κάτι τονωτικό. Μάλλον δεν θα πρέπει να πιεις άλλο πριν από την εκδήλωση». Πήρε απαλά το ποτήρι με το κρασί από το χέρι του και το άφησε στο κοντινότερο τραπέζι. «Σου υπόσχομαι ότι θα τα πας μια χαρά. Η Γκάμπι θα αρχίσει παρουσιάζοντας εσένα και το βιβλίο, μετά θα κάνω εγώ μερικές ερωτήσεις τις οποίες έχουμε ήδη συζητήσει. Έχε μου εμπιστοσύνη. Το μόνο πρόβλημα που θα παρουσιαστεί είναι να καταφέρουν να με ανεβάσουν στη σκηνή».

Η Ερίκα γέλασε και ο Κρίστιαν τη μιμήθηκε. Το γέλιο του δεν είχε πολλή εγκαρδιότητα και ήταν κάπως διαπεραστικό, αλλά λειτούργησε. Κατάφερε να νιώσει λίγο χαλαρότερος και αισθανθηκε ότι μπορούσε να αναπνεύσει ξανά. Απώθησε τη σκέψη για τα γράμματα κάπου στο βάθος του μυαλού του. Τίποτα δεν έπρεπε να τον επηρεάσει απόψε. Είχε μιλήσει για τη Γοργόνα στο βιβλίο του, και είχε τελειώσει πια μαζί της.

«Γεια σου, αγάπη μου». Η Σάνα ήρθε στην παρέα τους και τα μάτια της ανοιγόκλεισαν παιχνιδιάρικα σαν κοίταξε στην αίθουσα. Ο Κρίστιαν ήξερε ότι αυτή εδώ ήταν μια μεγάλη στιγμή για τη Σάνα. Ίσως μάλιστα και μεγαλύτερη απ' ό,τι γι' αυτόν.

«Τι όμορφη που είσαι» της είπε και εκείνη ρούφηξε τον έπαινο όπως η διψασμένη γη τη βροχή. Και ήταν πράγματι όμορφη. Ήξερε ότι ήταν τυχερός που την είχε συναντήσει. Ανεχόταν πολλές από τις παραξενιές του, περισσότερες απ' όσες θα μπορούσαν να ανεχτούν οι περισσότεροι. Δεν έφταιγε αυτή που δεν μπορούσε να γεμίσει τα κενά μέσα του. Πιθανώς να μην μπορούσε κανείς να το κάνει. Έβαλε το χέρι του στην πλάτη της και τη φίλησε στα μαλλιά.

«Αχ, τι γλυκούλικά που είστε!» Η Γκάμπι κατέφθασε φουριόζα, με τα ταχούνια της να ακούγονται ρυθμικά στο πάτωμα. «Κρίστιαν, ήρθαν λουλούδια για σένα».

Εκείνος κοίταξε την ανθοδέσμη που κρατούσε η Γκάμπι

στην αγκαλιά της. Ήταν μια όμορφη σύνθεση, αλλά λιτή. Μόνο λευκά κρίνα.

Με το ένα χέρι του να τρέμει ανεξέλεγκτα πήρε τον λευκό φάκελο που συνόδευε την ανθοδέσμη. Έτρεμε τόσο πολύ, που δυσκολεύτηκε να τον ανοίξει και ίσα που αντιλήφθηκε τα απορημένα βλέμματα που του έριχναν οι γυναίκες δίπλα του.

Ακόμα και η κάρτα ήταν απλή – λευκή, από χοντρό χαρτί, το κείμενο με μαύρο μελάνι και με καλλιγραφικά γράμματα, ο ίδιος γραφικός χαρακτήρας που υπήρχε και στις επιστολές. Απέμεινε να κοιτάζει τις χειρόγραφες αράδες. Μετά σκοτεί-νισαν όλα γύρω του.

Ο ΕΝΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

Το όνειρο του Κρίστιαν Τιντέλ έγινε πραγματικότητα: το πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο *Η γοργόνα* εκδίδεται και παίρνει εξαιρετικές κριτικές. Όμως τη μεγάλη βραδιά της πρώτης παρουσιάσής του, ο Κρίστιαν καταρρέει...

Η Ερίκα, που τον βοήθησε στη συγγραφή του βιβλίου του, ανακαλύπτει τι προκάλεσε αυτή την αντίδραση. Μια ανθοδέσμη που συνοδευόταν από ένα απειλητικό μήνυμα, το οποίο μάλιστα δεν ήταν το πρώτο...

ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟ ΝΑ ΠΑΙΞΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΚΡΙΣΤΙΑΝ;

Στο μεταξύ ένας από τους στενότερους φίλους του Κρίστιαν αγνοείται εδώ και μερικούς μήνες. Ο επιθεωρητής Πάτρικ και η ομάδα του δεν έχουν καταφέρει να διαπιστώσουν τι του έχει συμβεί, ώπου οι χειρότερες υποψίες τους επιβεβαιώνονται.

Ποιος όμως ήθελε να σκοτώσει τον φιλήσυχο οικογενειάρχη Μάγκνους;

Η Ερίκα δεν μπορεί ν' αντισταθεί στον πειρασμό να κάνει τη δική της έρευνα στο παρελθόν του Κρίστιαν, για να βοηθήσει τον φίλο της. Όταν αποκαλύπτεται ότι ο Κρίστιαν δεν είναι ο μόνος που λαμβάνει απειλητικά γράμματα, τα πράγματα περιπλέκονται, και ο Πάτρικ με την Ερίκα θα χρειαστεί να συνδυάσουν τις προσπάθειές τους για να εξιχνιάσουν το μυστήριο.

Οικογενειακή ζωή και αστυνομική έρευνα, παρόν και παρελθόν, επικίνδυνες καταστάσεις και κωμικά στοιχεία: ένας καταπληκτικός συνδυασμός, η τέλεια ισορροπία από τη Σκανδιναβή βασίλισσα των μπεστ σέλερ.

HALLANDSPÖSTEN

ISBN: 978-618-03-3834-8

9 786180 338348

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83834

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book